

İKİ ELİN SESİ YETER Mİ?

Erol KÖKTÜRK

Harita-Kadastro Dr.-Müh.

Değişim, günümüzün temel konularından biri... İnsanların bir nehre iki kez giremediklerini fark etmelerinden bu yana büyüsunü ve gücünü ortaya koymuş bir kavram... Değişim, bugüne dünden farklı girebilmek, bugünü bugünün içinden kavrayabilmek, mutlaklığı ve putları yıkabilmek, topluma ve doğaya şablonla değil, yeniden düşünerek yaklaşmak anlamına geliyor.

Temel amaç, daha iyi bir gelecekte yaşamak. O nedenle, çoğunluğun izahat etmediği, edemediği koşulları değiştirmek gerekiyor. Değişimi gelişmeyle bağlamak bunun için önemli. Çünkü değişimin ve bir edim olarak değiştirmenin ereği, doğruya ve daha güzele, gelişkine ulaşmak.

Toplumsal düzeyde gelişmişliğin en önemli göstergelerinden biri, “toplumsal işbölümü”nün netleşmesi... Yetki ve sorumluluk sınırlarının açıkça tanımlanabilmesi... Bu, daha üretken olmak için kaçınılmaz bir sonuç. “On parmağında on bir hüner olanlara” ise söyleyecek sözümüz yok. Ama herkesin her şeyi yapmak zorunda olması yerine, herkesin bazı şeyleri daha iyi yapabilmesi daha anlamlı olsa gerek.

Sözü getirmek istediğim nokta şu: İlgilisi olduğumuz mühendisler (= beyaz yakalılar= teknokratlar) topluluğu bu sürece uygun olarak yeni uzmanlık alanlarıyla zenginleşiyor. Bir uzmanlık alanında nicelik olarak çoğalma yeni bir odayı ortaya çıkarıyor. Bunlar doğal gelişmeler. Ancak eskiden beri var olan odalar, ya da meslek grupları arasındaki yetki ve sorumluluklar ülkemizde yeterince netleşmiş midir? Bunu olumlu olarak yanıtlamak olanaklı değil. Yerine göre inşaatçıyla mimarın, mimarla kent plancının, haritacıyla ziraatçının, haritacıyla kent plancının, elektrikçiyle makinecinin, jeologla jeofizikçinin v.b. uzmanlık alanları birbirine giriyor. Bu durum, ülkemiz daha gelişmiş bir ülke olurken zaten aşılacak zorunda. Ama bugünün karmaşası ille de yaşanmalı mı?

Değil kuşkusuz... Burada odalara düşen bir görev var: Odalar arası ortak çalışma platformlarını zenginleştirmek. Odaları yalnızlıktan kurtararak işbirliği noktalarında bir araya getirmek. Böylece mühendisler birbirlerini ve uzmanlık alanlarını daha iyi tanıyabileceklerdir.

“Ortak yapabileceğimiz çok şey var,” demek bugünü yarına bırakmayı çağırabilir. Bugün, gelecek zamanla konuşmanın berisinde bir gündür. Bunu derken bugün-yarın bütünselliğini göz ardı etmek istemiyorum. Ancak “bugün” yapmamız gerekenler var. Ertelenemeyecek görevlerimiz var. Tek tek odalar edilginliğin ötesinde bir canlılık yaşayabiliyor. Ama bu canlılığı yaygınlaştırmak zorunlu değil mi? Ve bir de ne zamana kadar tek tek kalınacak? Herhalde kalınmak da istenmiyor?

Artık yerel, bölgesel ve ulusal izlenceler ortaya koymak için daha ne bekleniyor? Şimdi içe dönüklükten dışa açılmanın, toplumsal sorumluluklarımızı sistematik metinlere dönüştürmenin zamanıdır. Çevremizi teknik eleman mantığıyla gözlemenin, didiklemenin zamanıdır. Kamuoyu yaratmaya ve çözümlerimizi topluma mal etmeye her zamankinden daha çok bugün çaba harcanmalıdır.

Günümüzde sorunlar, bir meslek ilgisininin ya da grubunun tek başına çözebileceği sorunlar olmaktan çıkmıştır. Kentleşme, bilişim, çevre sorunları, GAP, enerji sorunu, doğal kaynakların korunması, ulaşım, dinlenme v.b. konularında tek bileşenli sorunlar ortaya çıkmıyor. Bileşke çözüm, birçok meslek ilgisininin katkısını taşıdığında sonuç alıcı olabilir.

Ve değişmek gerekiyor... Özcesi bu... Ortak alışma alışkanlığı edinmek, bunu kolaylaştıracaktır. Daha kolay üretmeyi sağlarken, daha nitelikliyi üretmeyi olanaklı kılacaktır. Kendimizi değiştirmekle, çevremizde bir değişimi başlatmak başka türlü nasıl olabilecek?

TMMOB üst yönetiminden tüm odaların yönetimlerine kadar bir çağrıdır bu: Kimseyi, iki eliyle yalnız bırakmayalım. Bugün yalnızca iki elin sesi yetersiz artık. Ellerin birbirine çarpılması ve potansiyellerin, özel yetilerin ortak bir kanala yöneltilmesi gerekiyor.

Daha güçlü bileřkeler yaratmanın da bir kořulu bu. “Söz”ün ötesine geçmenin de...